

φουστάνια πλουμιστά στριφογυρίζανε
στην πλατεία, στο πάρκο
μονάχα

δύο δύο

δύο δύο.

Εγώ μονάχα παρουσιάζηκα
με το λεβέντη, μαυρομάτη μου
τον ^{σο}οδύγαρο.

Κι έλαμψε στα τραυματισμένα βλέμματα
το ερωτηματικό

και στο ρυθμό του βάλε

ξήλενα τις λοξές ματιές

την επιτήρηση

του φρόνο

τη ζήλεια

και την πείνα.

Δύο δύο

δύο δύο

Δεπτά τακοόνια. Στο βάλε του χούναβι.

Με πλάκωνε βαρείς

κι ασήκωτη η ευθύνη.

Μονάχα εγώ

είχα ένα χέρι στιβαρό

γιά νά στηρίξω την παγωμένη χούφτα

Μονάχα εγώ

και κλάϊ μου- μιά πίσω μιά μπροστά

παποθίσια δυνατά, ανδρικά

κρατούσαν τον ρυθμό.

Χρόνια που δεν ξαναγυρίζουν
Εί η πρώτη αθάνα αμαρτία.
Και σήμερα μόλις ακούσω
τη λέξη: πόλεμος
δέν βλέπω, ούτε θανάτους, ούτε πυρκαγιές
ουτε θαμένες πολιτείες-
βλέπω το πάρκο με τα κορίτσια τα γλυκά
νά χορεύουν
ηχηχχ μοναχά
δύο δύο
δύο δύο.

ΑΠΟΔΟΣΗ:

ΕΛΛΗ ΗΜΕΡΟΝΙΑΟΥ

ΛΙΛΙΑΝΑ ΚΤΕΦΑΝΟΒΑ

ΔΥΟ - ΔΥΟ

Είλην γιγνήνι λως μελαγγεμνίς Μόσχας

Τα κόριτσι χόρσαν δύο - δύο
~~σε γόρφα λάνια λείννα, ώγια~~
~~σε ζάνα φαρμάτα από σιάφικ.~~
~~χόρσαν~~ ^{σάν} σε μεγάλη ζαλεία
 στο πάρο,
 δύο - δύο,
 δύο - δύο, -
 χόρσαν, ^{ζαφίλιν} ~~μέχετ και ζαφίλιν~~,
 βήμα μεροσί - και ~~ζαφί~~ ζισώζουζ
 κάθε βραδυά του Αζερίν κιάς βρέδω
 δύο - δύο
 και οι φούλες ~~φαμένες~~ ^{φίλι} σε ζιέες,
 ελεφούριαν, ελεφαν
 μέχετ ~~αφί~~ λιν κώλια, αφί
 σαν θιμμέτα λουλούδια
 κιάω από τον κρόο ουρανό.

Κοιτόδουλαν

Τα ^{ζιόρα} ~~κοιτόδουλαν~~ κοιτόδουλαν
 στο χιερνοβο, το ορέζ, το Ζιλοπίε
 μακρό όζρο, κιάνο ~~όζρο~~.
 Είλην γουκοροσίακη αζύωσι, ^{αίλι} ~~αζό~~ ορσίφανεσ
 ονειροδουλαν ^{αφί} ~~αφί~~ κιαίβια
 στο σούρουζο
 χόρσαν με μελεπίεζια κιαίβια
 το κώλο βράς -

